

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμον, ἀληθεί παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα ἀριστην και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ήμισυ δραχ. 7.— Ήμισυ φρ. χρ. 8
 Αι συνδρομαί ἀρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προκληρωταί δι' εν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ήμισυ δραχ. 15.— Ήμισυ φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις
 Ήμισυ Πατησίων, αριθ 11 Β, παρά τὰ Χαυτεία

Περίοδος Β' — τόμ. 10

Έν Αθήναις, 24 Μαΐου 1903

Έτος 25ον — Αριθ. 21

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ' (Συνέχεια)

— Ούρ! Έκαμιν. όν αύτης κ' έτένιωτε τα χέρια. Έπειτα άρπάξε το μαστούνι του και το μετεχειρίσθη τόσον καλά, ώστε μετ' όλίγον δύο από τους έχθρους του εξαπλώθησαν κάτω έτοιμοθάνατοι.

Άλλά και ό κ. Βιλλιέρ δεν έμεινεν άργός...

Δυστυχώς δια τους Εύρωπαίους, οι μαύροι είδαν γρήγορα ότι ήσαν όλίγοι. Έκαμιν συμβούλιον, έκραξαν τους φυγάδας και συσσωματωμένοι επανήλθον να επιτεθούν.

Σιμά ό ένας εις τον άλλον, με την ράχην εις τον κορμιν ενός πελώριου δένδρου, υπερασπίζοντες με τα σώματά των το ναυτοπούλο, το όποιον έστεκετο από πίσω, ό κ. Βιλλιέρ, ό ιατρός και οι δύο ναύται, με τα μαχαίρια εις το στόμα, εξαναγέμισαν τα όπλα των και ώρκίσθησαν να πληρώσουν ακριβα την ζωή των.

Έξαρνα, δύο τρις μαρρόνοι κατέφθασαν τρέχοντες από το δάσος.

— Οι άσπροι! έφώναζαν' οι άσπροι επλάκωσαν! φευγίό!

Αυτήν την φωνήν όλοι έτραπησαν εις φυγήν. Μέσα από τα πυκνά δένδρα, ηκούσθησαν κυροβολισμοί.

Οι λευκοί, οι όποιοι είχαν φθάσει πραγματικώς, μαζί με καμμία δωδεκαριά πιστούς μαύρους, υπό την άρχηγίαν του ίδιου του κυρίου Χόφεν, ώρμησαν κατόπι των φυγάδων.

— Άνδρικε! Άνδρική μου! έφώναζεν ό Τζανής, ζητών παντού τον μικρόν του προστατευόμενον' πού είσαι Άνδρικε;

— Τζανή! έδω είμαι! απεκριθη το ναυτοπούλο, κ' έπescen εις την άγκαλία του φίλου του.

Ό Τζανής τον έσήκωσε και

τον άγκάλιασε τόσο δυνατά, ώστε τον έκαμε να φωνάξη:

— Μή τόσο δυνατά! με σπίγγεις πολύ, Τζανή.

— Κύτταξε μή μου τον σπάσης, άνέκραζεν ό Φλατάκ. Άν βρίσκουμαι άκόμη στον κόσμο, σ' αυτό το μούτσο το χρεώσιτώ, και δεν θέλω να μου τον πειράξη κανείς... ά!

— Αυτός μας έφερον έδω, προσέθεσεν ό ιατρός. Άν έφθάσαμε με τον χειρό, για να σώσουμε τον κ. Βιλλιέρ και την Φλατάκ, εις την άνδρεία του κύρ Άνδρικού το χρωστάμε.

Άλλ' ό Άνδρικός δεν ήμπορούσε

νάποκριθη εις όλα αυτά τα έγκώμια... Το δυστυχισμένον παιδί, τσακισμένον, κληγωμένον, δεν ήμπορούσε να σταθή από την κόυραριν, την νύctαν και την πείναν.

Με μισόκλειστα μάτια, έφαγεν όλίγη γαλέττα και ήπιεν ένα ποτήρι νερό, ανακατεμένο με ρούμι, πού του έδωκεν ό Τζανής. Έπειτα έπεσε κάτω, άπλωσε τα χέρια, άκούμνητε το κεφάλι του, και απεκοιμήθη, με όλον τον γύρω του θόρυβον και τας όμιλίας.

Εις το αναμέταξύ, οι στρατιώται του κ. Χόφεν εκυνηγούσαν τους μαύρους μαρρόνους. Κ' έπιασαν έπτά.

Μαζί με αυτούς, ήτο και ό Μοραμπέ. Τους άλυσοδέσαν γερά, και άφού εκάθησαν όλίγας ώρας δια να νακαυθούν, εξεκίνησαν να επιστρέφουν εις την Μπούνα Βίctαν.

Ό Νορζέκ, ό Τζανής και ό Φλατάκ, έφιλονίκησαν ποίος θά έσήκωνε τον Άνδρικό, ό όποιος εξηκολούθησε να κοιμάται.

— Άκουσα κηββαλάριδες να λέγουν ότι εκουράζοντο περισσότερο άμα άλλων, ειπεν ό Νορζέκ. Άντε, καμτέ μου τη χάρη... για να μή σας σφάζω όλους! Ό Άνδρικός είνε συνευθισμένος στη ράχη μου κ' εγώ θά τον σηκώσω... Όπαλά!

Και το κοιμισμένον ναυτοπούλο εύρέθη πάλιν καθισμένον, καθβελικετα εις τον τράχηλον του ναύτου.

Χάρις εις τους μαύρους, που συνάδεναν τον κ. Χόφεν, επέστρεψαν εις την Μπούνα Βίctαν κατ' ευθείαν, χωρίς να κάμουν τον γύρον του ποταμού. Καθ' έδον, ό κ. Χόφεν διηγήθη εις τους ζένους, ότι μόλις έ-

Ό Άνδρικός, εις τον όποιον δρέκολεν την ζωήν. (Σελ. 162, στ. α.)

ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ Κ' ΕΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Δίκ ητο ο ευτυχέστερος των σκύλων, αλλά δεν γνώριζε την ευτυχίαν του!

Πόσοι άνθρωποι θά εξήλευαν την τύχην του! Να καλοτρέψη, να καλοκοιμάται, να τριγυρίζει ελεύθερος παντού, να χαϊδεύεται από την μικράν του κυρίαν, την δεσποινίδα Ελένην, ή οποία τον υπερηγάτα, — και τί άλλο ήθελαι!

Διότι ο Δίκ είχε γίνη εγωιστής, δεν ελυπείτο διόλου τους πτωχούς σκύλους, τους άστεγους, οι οποίοι την νύκτα, βρεγμένοι και πεινασμένοι, άτρώποναν όπου ευρισκαν θύραν ανοικτήν, κ' εστέκοντο έως να τους διώξη ο θυρωρός.

Είχε κακοσυνείθη με τα πολλά χάδια της κυρίας του, και μάλιστα, — πρέπει να το βολοδηλώσω, — δεν τη ήτο πάντοτε ευγνώμων. Εμυρμούριζε συχνά χωρίς λόγον, ζήτησσε πιδ πολλήν ζάχαριν, άνοιγε τα δουλάπια με το πιδί του, και ο τι ευρισκε το κατεβρόχιζεν άσυνειδήτως.

Όσάκις ή κυρία του εταξείδευε, την συνώδευε πάντοτε, και εις την Ευρώπην μάλιστα του έδωζαν και εισιτήριον, διότι εκεί τα ζώα δεν ταξιδεύουν δωρεάν.

σοφίας και του ύπογειου, λαθραίοι ένοικοι, τους οποίους δεν έδλεπε κανείς. Και εις τον παραμικρότερον κρότον των βημάτων του, όλα αυτά τα δυστυχή ζώα δεν έτρέποντο εις φυγήν, ως ένώπιον έχθρου φοβερού;

Ο Δίκ λοιπόν ήτο ο ευτυχέστερος των σκύλων, αλλά δεν γνώριζε την ευτυχίαν του!

Φαίνεται, ότι όταν ή ευτυχία μās κάμνη εγωιστάς και αναληγής, τότε ή Τύχη μās πλήττει σκληρότερα, ανθρώποι δε και σκύλοι επίσης, δεν εμπορούν να εινε βέβαιοι ότι θα χαίρουν αλωνίως την ευνοϊάν της.

Ο Δίκ ειχεν άνατροφήν σκύλου ήκουε τώνόμα του και ήξευρε να στέκεται σ ο υ ζ α. Αν ήξευρε και γράμματα, θά ήμπορούσε να διαβάση την ιστορίαν του Κρόισου της Αυδίας ή του Πελοκράτους της Σάμου, οι όποιοι από την μεγαλιέραν ευδαιμονίαν εδούθησαν εις την εσχάτην άθλιότητα. Φεΰ! το ίδιο επέρωτο να πάθη και ο ευδαίμων Δίκ.

Μίαν ήμέραν, ενώ έκοιμάτο ήσυχώς, κατά το ήθηδες, εις μίαν γωνίαν της τραπέζαρίας, άκουπίσθη άποτόμως από δεξίαν κραυγήν, ή όποια τον έκαμε να παρηδήση. Έσεντώθη, ανεκάθησε, και άνοιξας τους όφθαλμούς με φόβον, με δυσπιστίαν, εκύτταξεν.

Εις το πάτωμα, όλίγα βήματα μακράν του, έστέκετο ένα μεγάλο πουλί με πράσινον πέτωμα, με κομφόν λοφίον εις το κεφάλι, με ράμφος κόκκινον και με ύφος προκετής.

Ητο παπαγάλος. Ο Δίκ δεν ειχεν ιδή ποτέ του παπαγάλον, άλλ' άμισως έννόησεν ότι το πουλί αυτό, ο τι και άν ήτο, ειχεν εισαχθή εις την οικίαν με την άδειαν της κυρίας του. Και πραγματικώς, μήπως δεν έστέκετο κ' εκείνη από πίσω του, γελαστή;

Ο σκύλος ήρχισε να γογγύη υποκώφως.

— Έλα, Δίκ! ειπεν ή Ελένη φανού πλέον ευγένης πρds τον νιον σου σύντροπον. Ο κύριος Κοκκινόμυτης απ' έδω, — σου τον συνιστά, — εινε από τους καλλιτέρους παπαγάλους. Έλπίζω ότι θα κάμειτε καλή συντροφία.

Ο Δίκ δεν ήμπορούσε να πιστεύση τα μάτια του. Όσσε λοιπόν το σπεί δεν θά ήτο εις το έξης ο λ ο δ ι κ ο τ ο υ; Θα ήναγκαζέτο να το μαिरασθή με τον πτερωτόν αυτόν κύριον, του όποιου τα στρογγυλά μάτια φράννοντο από τώρα ως να τον περιγελούν; . . . Κ' έκαμην ένα βήμα εμπρός, με άπειλήτικον ύφος, διά να τρομάξη τον παρείσακτον άλλ' ο Κοκκινόμυτης δεν έδειλάσεν. Έβγαλε μίαν κραυγήν, ακόμη όυτέραν, κ' έπροχώρησε πρds τον σκύλον χοροπηδών.

Η Ελένη έγέλασεν. Έτσι του ήλθε του κυρίου Δίκ να την δαγκάση. Αλλ' ήρκεσθη να δείξη τα δόντια του και να γρυλλίση με τόσην κακίαν, ώστε ή Ελένη έγέλασε περισσότερο.

Από την φοβέραν αυτήν στιγμήν της ζωής του, ο Δίκ άλλο δεν έσυλλογίζετο, παρά πως ναπαλλαχθή από τον Κοκκινόμυτην.

Αλλ' ο παπαγάλος έπρόσχε πολύ άλλως τε τον έπροστάτευεν ή Ελένη, και εις την παραμικράν άπειλήν εκ μέρους του σκύλου, ο Κοκκινόμυτης εζεφώνιζε δυνατά, διά να τρέξη ή κυρία του.

Ο Δίκ ειχεν μελαγχολικός, στυγνός, ως κακούργος σχεδιάζων έγκλημα. Αλλά καμμία ευκίρια δεν του παρουσιάζετο.

— Έλα, Δίκ, μην είσαι έτσι κακός! του έλεγεν ή Ελένη. Ο Κοκκινόμυτης δεν εινε άπαιτητικός, δεν γυρύνει να σ' έκτοπίση. Έξακολουθείς να είσαι ο άγπητός μου σκύλος, ο παλαιός μου φίλος. Τίποτε δεν σου έλειψεν άφ' ο τι ειχες, ούτε χάδια ούτε ζάχαρι.

Αλλ' ο Δίκ δεν ήκουε τίποτε. Μίαν ήμέραν εξύπνησεν, αλλά δεν ήκουσε τās φωνάς του παπαγάλου. Εις το πρόγευμα, δεν τον είδε να παρουσιασθή. Πώς; μήπως ο Κοκκινόμυτης έφυγε;

Τι ευχάριστος έκπληξής! Τι άνακούφισις! . . . Κυτάζει . . . και βλέπει το κλουδί του παπαγάλου, — από το όποϊον εζήρχετο συχνά με την άδειαν της κυρίας του, — άδειον και κλειστόν. . .

Την άλλην ήμέραν το ίδιο Πουθενά παπαγάλος!

Τελος πάντων, ή έβδομάς επέρασε, χωρίς να εμφανισθή το πουλί. Ο Δίκ ήτο τόσο ευτυχής, ώστε ένθιμζεν ότι ώνηρεύετο. Και ήρχισε πάλιν την πρότεραν ευδαίμονα ζωήν.

Εν τούτοις, εν άπόγευμα, ο Δίκ, κατάπληκτος, έντρομος σχεδόν, βλέπει επάνω εις το τραπέζι της αίθούσης, τον Κοκκινόμυτην, σκαλωμένον εις ένα κομφόν πέτωρον από μαύρον ξύλον! Η κεφαλή του άνωρθοτο υπερηφάνως, το στρογγυλον του μάτι έλαμπε παραδόξως, το πέτωμά του ήτο στικπνόν. . .

Πώς; Το πουλί έτόλμησε να επιστρέψη; Ο Δίκ έγαθύγιε παραρόρος από θυμόν. . . Αλλ' ο Κοκκινόμυτης δεν έδωσε καμμίαν προσοχήν. . . ούτε εφώναξεν, ούτε εκινήθη καν. Η Ελένη ειχεν εργασίαν εις το δωμάτιόν της. Ο Δίκ δεν χάνει καιρόν, πηδών εις το τραπέζι, όρμα κατά του παπαγάλου και τον άρπάζει με τα δόντια του.

Το πουλί δεν εκινήθη. Ο σκύλος άρχισε να το δαγκάνη λυσσωδώς αντί σωματος όμως ζωντανού, έδάγκανεν ένα

δέμα από βαμβάκι, πουδραρισμένον με σκόνην λευκήν. . .

Ίδου τί ειχε συμβή: Ο δυστυχής Κοκκινόμυτης, με έλην την αγάπην και τās περιποιήσεις της κυρίας του ένοσταλούσε το γενέθλιον δάσος του, και τόσο πολύ, ώστε έμελαγγόλησεν, εφούσικωσεν, έπαυσε να δέχεται τροφήν κ' έπιτέλους εφόρησεν. Ο Κοκκινόμυτης, που έβλεπε τώ, ο Δίκ, ήτο άπλούστατα βαλσαμωμένος!

Αλλ' ο σκύλος έμελλε να πληρώθη ακριβά την παραφοράν του. Η λευκή σκόνη, την όποϊαν μεταχειρίζονταν οι βαλσαμωτάι, εινε άρσενικόν, — και το άρσενικόν εινε δηλητήριον ισχυρότατον. Ο Δίκ, καταξασχίζων με τους όδόντας του το βαλσαμωμένον σώμα του έχθρου, ειχε καταπιή άρσενικόν, και μετ' έλιγον τον έπιασαν πόνος φρικτός.

Όταν ή Ελένη ειςήλθεν εις την αίθουσαν, μετά μίαν ώραν, ήτο πολύ άργά δια να σωθή ο δηλητηριασμένος σκύλος.

Όμως ο Δίκ, ο ευτυχέστερος των σκύλων, ειχεν θυμά της ίδιας του παραφοράς.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια.)

Αιμιλία

«Αυτή την φοράν γελώ σι' αλήθεια, δεν προσποιούμαι. Ίζέτε αυτό το γράμμα εινε του παππού και λέγει ότι θα μας έλθη περί τα μέσα του Μαρτίου, διότι πηγαίνει τώρα πολύ καλλιτέρα. Ευχάριστος είδησις, και; Αλλά δεν εινε μόνον αυτό. . . Πρδ όλίγου ο ιατρός με ήρώτησεν αν εκουράσθηκα πολύ από την ζωήν που κάμνω.

«—Είνε καιρός να τελειώση αυτή ή ιστορία, μου ειπεν αφού έπιασε τον σφυγμόν μου.

«Του άπήνησα ότι είμαι ολιγοτέρον κουρασμένη από σās, και ότι, χωρίς τους κροκοδείλους και τα φείδια της γιαγιάς, δεν θά μ' έμελε τίποτε. Τότε μάγκάλιασε και μ' εφίλησεν, ως να ήμουν κόρη του, και μου ειπεν:

«—Παιδάκι μου, ήθελα να μπορούσα να σκοτώσω αυτά τα φείδια και τους κροκοδείλους που σε τρομάζουν, ή τουλάχιστον να κρᾶσω τη μητέρα σου πρds βοθησίαν σου είσαι πολύ μικρή για τόσα βάρη.

«Τον καϊμένο το γιατρό! . . . τί καλό γεροντάκι! . . . Φαντάζεσθε πόσον χαρούμενη είμι, κυρία Φάγγ. Η μαμά θά τον ακούση χωρίς άλλο, και θά εινε έδω μετά τρεις ή τέσσαρας ήμέρας. Θα της δώσουμε το κόκκινον δωμάτιον. Δεν εινε το καλλίτερον; Πώς θά έμεγάλωσεν ή Ευριδίκη μου, ένα χρόνο που έχω να την ιδώ. . . Λέτε να με γνωρίση; . . .

5 Αιμιλία

«Είνε έδω και αι δύο. . . ή μαμά και ή Ευριδίκη. Δεν όνειρεύομα! . . . Αλήθεια, ή μαμά μου δεν εινε ή καλλιτέρα του κόσμου; Και ή Ευριδίκη μου δεν εινε το πιδ έξυπνο, το πιδ χαριτωμένο κοριτσάκι που είδατε στη ζωή σας; Μ' έγνώρισεν άμέσως; ή αγάπη μου, και εινε πιδ εύμορφη από πέρσο.

«Φαντασθήτε όταν έφθασε το λεωφορείον. . . Έγινε θέμα εις όλους τους κατοίκους του Κιμπασσέτου. Αλλά μου εινε άδιάφορον. . .

Από τη χαρά μου, δεν έσυλλογίσθηκα τίποτε. . . Και ήθε πολύ χαρούμενη, καλή μου κυρία Φάγγ, το έβλεπα εις τα μάτια σας.

«Η μαμά εινε ώχρα και καταβεβλημένη, δεν ήτο ποτέ παχειά, άλλ' από τα βάσανα ελιγγυσε περισσότερο.

Δεν πρέπει να φαντασθήτε όταν έφθασε το λεωφορείον. . . (Σελ. 165, στήλ. 6')

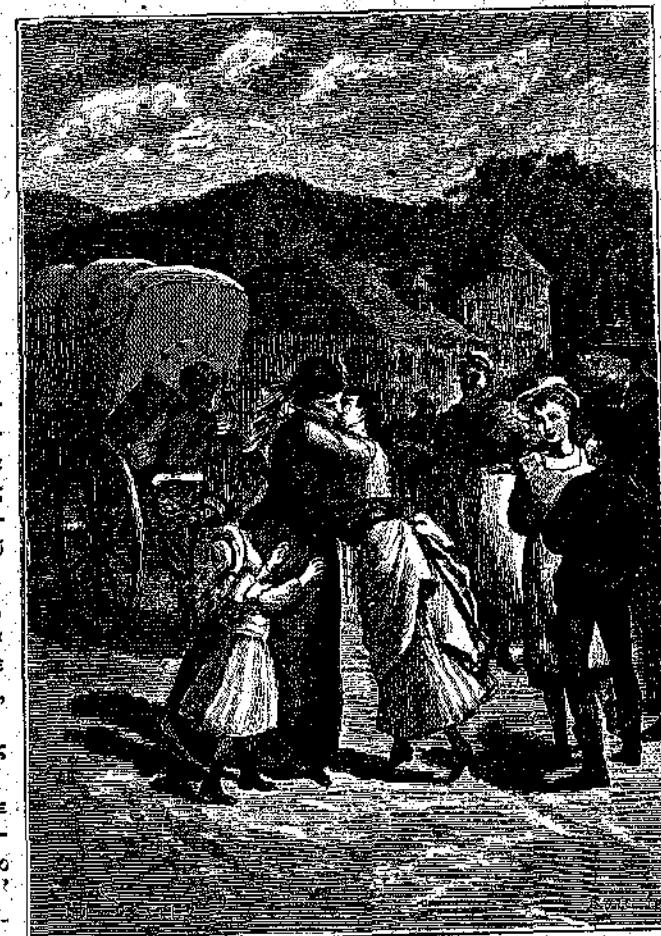
«Το άπόγευμα. Πρέπει να μάθετε εν πρώτοις, ότι είμεθα οικονομικώς στενοχωρημένοι περισσότερο άφ' όσον έπιστεύα. Ο μπαμπάς έπαυσε σχεδόν να στέλλη χρήματα της μαμάς, διότι μόλις καταφέρει να ζή ο ίδιος. Η γιαγιά, όμως το ήκουσε, παρεκάλεσε τη μαμά να μείνη έδω τουλάχιστον έξ' μηνάς, και έπειτα της ειπεν:

«— Η Αιμιλία με περιποιήθηκε πολύ εις την ασθένειάν μου, λοιπόν, για αγάπη της, σās έβαλα εις την διαθήκην μου.

«Έμεινα έκπληκτη — και ή μαμά το ίδιο.

τι της λέγω. Τότε της τα διηγήθηκα όλα, και μου τα έπηρεν όπισω, καθώς και τα χρυσά είκοτόφραγμα. Βλέπετε τί ευτυχής που είμαι, που δεν τα έθεώρησα ποτέ ως ιδικά μου; σήμερα θά έλουπούμην πολύ να τα δώσω όπισω, ενώ το έκαμα χωρίς καμμίαν λύπην, διότι το έπεριμενα.

«Δεν ένθυμείται τίποτε άφ' όσα συνέβησαν τās τρεις τελευταίας εβδομάδας, ούτε καν την ασθένειαν του παππού! Τώρα όμως ο ιατρός βεβαιώνει ότι έχει όλας της τās αισθήσεις, αλλά σās δίδω ο,τι πητε αν εύρατε τί έκαμε ση-

Φαντασθήτε όταν έφθασε το λεωφορείον. . . (Σελ. 165, στήλ. 6')

φράσεις της Νεαπόλεως με το "Αι-Λαίω της Νεαπόλεως, Πριγκίπισσα των Αθηνών. Νεράιδας των Σπαστών και Υψιπέτην Αερόν" — το Κουρδίκι με τον Αετόν της Εσθμίου, Λουλοδδὴ της Καρδιάς, Σανθὸν Βοσκόν, Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον καὶ Θερινὴν Βροχὴν — ἡ Πολύλογος Χρυσάλλη με τὸ Λουλοδδὴ της Καρδιάς, Κυρία Τριμάρα, Ἄρθος Ἐλπίδος, Σερπαντὴν καὶ Γαμματοπιθόν — τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον με τὴν Πικραμένην Καρδοβίαν, Χαρούμενην Καρδοβίαν, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Λουλοδδὴ της Καρδιάς — ἡ Κελαϊδοσπαρα με τὸν Χωλὸν Διόβολον, Γαμματοπιθόν, Νυκτοόρακα καὶ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον — ὁ Ἄγγελος Χαρῆς με τὸν Ἰαπόνην τοῦ Μεσαίωτος, Ἀετόν της Ἐρήμου, Πραετὴν τοῦ Διός καὶ Προτὴν τῶν Ἀγγέλων — ὁ Ἀετὸς της Ἐρήμου με τὸν Περιπαλαύμενον Ἰουδαῖον, Αἰ-Λαίω τοῦ Πειραιῶς καὶ Ἐραλστέιον της Νεαπόλεως — ὁ Ἐξόριστος Ἐλάτηρ με τὴν Σπιδαν-Γίταν καὶ Πνεῦμα της Ἀντιλογίας — ὁ Ἰαπόνης τοῦ Μεσαίωτος με τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νεστόρος, Μόνωσι καὶ Ἐλληνοσπίλον — ὁ Λατὸς της Δημητρος με τὸν Μερελίχ, Φιλελεύθερον Κρητὰ, Ἀρακεϊάδα Ἀρσίσης, Κρητικὸν Λεμόντι καὶ Ἀμαρολίδα.

Τῶν καθυστεροτέρων τετραδία δὲν δημοσιεύονται νέα προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἃν δὲν ὄνταποδῶσόν κρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ δεξιόμενα

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ σιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασι πρὸς τοὺς φίλους της: Ἰδεῖδες Κουλάκι (εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐχαί καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας: φράξον τὸ Η. Πνεῦμα) Ἄγρον Περιστεράκι (ναί, γράψει ἀπλουσιτάτη γλώσσα καὶ πολὺ μου ἄρσει: δὲν εἶσαι οὔτε Πικρῶν οὔτε Ἄδων-Ντερνιέρ: ἔχει μόνον ἡ γλώσσα, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσίη των γραφομένων σου μὲν ἄρσει: ἐγνωσε πολλὰ πράγματα καὶ ἔχεις ἀναπτύξιν σπανίαν διὰ τὴν ἡλικίαν σου) Τσιγγαρέλλαν (δὲν μου ἔγραψες, διότι ἐγώ μινεες διὰ τὴν με βρόννης; καὶ ποτε μ' ἔδάρουν αἱ ἐπιστολαὶ σου;) Μικρὸν Μπίκ (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Τόλλρον Ὀσιλίον (ὁ Ἄνακτις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν) Σπεφὸς Ἐραδέως (περίεργον! καὶ ἐγὼ δὲν εἶμιπορὺν νὰ ἐνοήσω σου: σκεπθὴ αὐτὸ, ἀλλ' ἀπὸ ἐπιθυμοῦσες νὰνταλλάξῃς καὶ μ' ἐκείνου, δὲν περῶζει: ἔχω κερὰ πολὺν κέρων νὰ λάβω ἐπιστολήν ἀπὸ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νεστόρος καὶ δὲν γωρῆν τί γίνεται) Ἐρημον Σαράραν (τεμπέλης καὶ σὺ ἔ; καλὰ! ἠσύχασε ἄνω, διότι ἔλαθα τὰ μέτρα μου νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανεῖς) Κορθαίολον Ἐκτορα (ἐλήθη ναι, οἰσεδήποτε Ἐπαινος, εἴτε πρώτος, εἴτε δεῦτερος, εἴτε τρίτος: εἰς τὸ Ἄδρον λογαριάζεται ὡς 1/16) Σανθὸν Βοσκόν (πολὺ ἀτίεταίος ὁ π Γυμνασιάρχης σας, ὁ ὁποῖος σας κἀμνει τόσας ἐκδόρας) Υψιπέτην Λουλοδδὴ (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπλόμα: μὴ φοβῶσαι καὶ δὲν λέγω τίποτε πλέον) Ἀταβήρον Ρόδον ([ΕΕ] με τὴν ἀνάλασιν σου, μου ἔδωσες πλήρη ἰδίαν τοῦ ὠραίου καὶ συγκινητικοῦ ποιήματος καὶ δὲν πὸ ἔξενρα περιέχεται εἰς τὸν τόμον ὁ ὁποῖος ἐπιγράφεται «L's humbles»;) Καρδιογενώστην (ἔσεται) Σθυμῖνον Ἀστέρι (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Χειμαριάτιον Ἥλιον (καὶ ἡ Κική σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματῶμα: ἔχει, δὲν ἔχει κανὲν τοῦ Λουζιμβούργου) Δάκρυ της Διοσυχίας (ποῦ νὰ ὑπόθεσις διὰ τὸ εἶχει κρυφὸν ἀπὸ τὸν ἀνάδοχόν σου, ἀπὸ δι' ἀνεῖνον μου τὸ ἔσεται: εἶδα διὰ τὸ ἐσφραγισμένον, ἀλλ' ἐνόμισα διὰ τὸ ἐσφραγισέν ἐκεῖνος: τὸ λάθος δὲν εἶνε ἰδικόν μου) Λόντα της Χαρωναίας (αὐτὸς πού ἀναφέρεις δὲν ἔχει σχέσιν με τὸ Λουλοδδὴ της Καρδιάς: αἱ Πνευματικαὶ Ἀ-

σκήσεις: ὁλωδιόλου περιεταί πὸς φαίνεται διὰ δὲν ἐδιδόσας τὸν Ὀδηγόν μας!...) Ἐάτον της Ἀνατολῆς (ὁ ὁποῖος κἀμνει συμπόσιον εἰς τὴν μεγαλήτερον ἀποθήκην σιτηρῶν — καὶ πατριῶν — ἐν Ἀνατολῇ, καὶ προσκαλεῖ διαφόρους φίλους μου, πρὸς τοὺς ὁποῖους διεβίβασα τὰς προκλήσεις) φαντάζομαι τί γέλια θὰ γίνον! Πάλλουσαν Καρδίαν (τί εἶμπορὺν νὰ κἀμ; πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμη: ἐγὼ πάντοτε εἰδοποιῶ τοὺς καθυστεροῦντας, καὶ βταν ἄργουν, καίμω νὰ τους δημοσιεύω προτάσεις: τί ἄλλο εἶμπορὺν;) Κόκκινον Ἀγρὸν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν, τὴν γεμάτην ἀπὸ πατριωτισμῶν, ἐπιστολήν) λυποῦμαι ποῦ δὲν μου ἐκτερείται ὁ χῶρος νὰ τὴν δημοσιεύω, διὰ νὰ τὴν διαβῶσιν καὶ οἱ φίλοι μου: θὰ μου ἐναγγράψῃς βέβαια) Φέρε-Ἄσος, Καρδοβίτα (εὐχαριστῶ πολὺ, καλὰ μὲν καὶ ποιεῖ: φιλῆ) Ροδίαν Κρηγιέτιδα (ἔχι!) Λόντα τῶν Ἰνδῶν (ἔσεται: ἡ Ἀσκήσις συμπιπτεῖ με ἔλλη τυχαίως) Ἐλλητικὴν Νήσον (σοῦ ἔσεται τὸν τόμον τοῦ 1895, ποῦ ἀπὸ τὴν χαρὰν σου, τὸν ἔδωκας κἀμ βρόδον σὲν ὕπνῳ σου) Σαρθμαλλοδδῶν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Μεριστέα (ἴτω θουατὸν νάπανησῶ χωρὶς νάναρῆρὸν τὸ ψευδῶνον; δὲν θὰ ἐνοήσους τίποτε) Μικρὸν Καλλιτέγγρον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ὠραία ἡ ἐπιστολή σου) Σπουδαῖον Ἀθροῦν (προσεχῶς) Μαλλιάρον (ἀδιπλάσις: εἶνε τὸ ἀπρημέμον τοῦ διαπλάσι, ποῦ σημαίνει πλάθω καὶ, μάρφνω, σχηματίζω... ἀλλὰ τί τα θέλεις αὐτὰ! Διάπλασις εἶνε τὸ ὄνομά μου: ἔτσι μ' ἔβγαλε ὁ γούνας μου, ὅπως εἶσαι σ' ἔδωκε Μάρκο: κρῖμα ἄνω: ποῦ δὲν μου ἔγραψες διήγημα) Μὲ Πτ Πτ (εὐγενῆς ἡ πρότασις σου, ἀλλ' ἔχω ἀπορροσῆν νὰ μὴν κἀμω πλέον ταυτάς προτάσεις) Ἰδαρικὴν Ἰλουσιτῆτα (ὁ Κανονισμὸς μας αὐτὸ λέγει: θεωροῦνται ὡς καθυστεροῦντες οἱ κερβῶντες τετραδῖον διὰ τοῦ Γραφείου μας: καὶ ἀποδίδοντε ἀπ' ἑσθειας) Ἀδόντομον (ὁ ὁποῖος, μου ἔσεται γραμματῶμα ἄτις λεπτῶν 85, διὰ τὸ Γαυεῖον πρὸς ἐπιγραφὴν ἀπόρων: εὐχέ- του) Διάβολον Ἐσπερίον (τὸ Η. Πνεῦμα θὰ δημοσιεύῃ, ἀλλ' ἡ πληροφορία...) Ἐδ- συχῆ Ἐρητην: βεβαίως ἐγὼ δὲν τα ἔσεται ἔτσι: σοῦ τῶνοτιαν ἀπὸ περιέργειαν) Κλεάρρον (διεβίβασα τὴν συνταγὴν σου) Κερβῶν Ἐρ- μῆν ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) ἀρα εἶνε διδάσκαλός σου, δὲν τον ἐρωτῶς ἀπευθείας;) Ἀρακεϊάδα Ἀρσίσης (ἔσεται) Σπῆρον (τὴς λαμβάνω ταυτικά περιμένα) Κεραλό- βρουσον κλ. κλ.

Ἐς τόσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 17 Μαῖου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτὰ μέχρι της 80 Ἰουλίου.

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, μετὰ τὸν ἡμέτερον ὄρον, νὰ γράψω, τὰς λύσεις των αἱ διαγινόμενες, πηλεθεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλου, ὡς ἔσεται, περιεχέει 90 φύλλα καὶ τιμῆται φρ' 1.

- 261. Συλλαβογράφος.

Μάγος, δὲν εἶσαι, καὶ ὄμως τρία
Τοῦ ἀλαφροῦ λαθὸν στοίχεια,
Ἐκ τῆς θαλάσσης θὰ μίνελυσῃς,
Καὶ ἴως ἴως... με τηγανίσῃς.

Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Ἐλοπείτουδ Ἰδός
- 262. Μεταγραμματισμός.

Τὴν μελωδίον ποῦ ἔχυνε πρώτα
Ἄν θγάλας ὀμικρον καὶ βάλῃς ἴητα,
Ἄμεισι, λυτὰ μου, θαυμάστῃς
Καὶ ἀρχαίαν πόλιν ἠσποτελίσης.

Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Εὐδοκίου Ὀρέου
- 265. Αναγραμματισμός.

Ἐθαί τῶν αἰ κοινόν,
Ἄν ὡς ἔχω με ἀφίση.

- Ἐνομον δὲ ὄχληρόν,
Ἄν με ἀναγραμματίσης.
- Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Ἀνευροῦ τοῦ Βαυιλίου.
- 264. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ἡ Πρωσία,
Τὸ δευτέρον μου εὐκόλη κοινὴ ἀντανωμία,
Τὸ τρίτον μου κάποια θεά, ποῦ ἦτο θαλασσία,
Τὸ τέταρτον μου ζήτησε εἰς τὴ Ζωολογία,
Τὸ πέμπτον νόστιμος καρπός, πολὺ κοινός: συ-
[νάμα]

Μόνον του χρηματίζεται τὸ ἔχον μου — τί
[ὄδμα]

Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Ἀδίας Καρδιάς.
- 265. Ἐπιγραφή.

ΡΣΟ
ΔΜΒΙΩΣΑ
ΜΟΥΝΟΙΟΓΟ
ΣΟΣΤΗΒΕ
ΣΟΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Κυκλαίας.
- 266-267. Φράσεις ἐκ μεταμορφώσεων.
 1. — ΔΙΑ με δέκα μεταμορφώσεις,
Αὐτὰ μου, κἀμ νὰ γίνῃ ΠΛΑΣΙΣ.
 2. — ΤΩΝ δὲ με πέντε ἂν κομωδῶσης.
Νὰ γίνῃ ΠΑΙΣΩΝ, — ἴδου καὶ φράσις.

Ἐσθλή, ἐπὶ τοῦ Κανταβου.
- 268-272. Μακρῆς Συλλαβῆς.

Ἀπαιροῦντες ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
ἐν οἰουδήποτε γράμμα, καὶ προθέτοντες μίαν
συλλαβὴν, πάντοτε τὴν αὐτὴν, σχηματίζετε
ἄλλας τόσας λέξεις:

Ὅθις, ἴρις, τριθῶ, ἔλος, τῆμα.
Ἐσθλή, ἐπὶ τοῦ Ἐσθμον Ὀργανου.
- 273. Διπλῆ Συλλαβὴ Ἀκροστυχίς.

Αἱ πρώται συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν χώραν τῆς Μ. Ἀσίας, αἱ δὲ δευτέ-
ραι μίαν τῶν Πιεσίδων.

 1. Ἀργοναυτίς. 2. Κοσμητικὸν ἦρω ε. 3,
Μήτηρ δυστυχῆς. 4. Ρῆμα κοινόν.

Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Ῥωμίας Χαλκίδος.
- 274. Φωνηεντολόπιον.

85 - * - 84ς - 84ς
Ἐσθλή, ἐπὶ Γεωργίου Ν. Τρισευχῆ.
- 275. Γρίφος.

ὦ, ε ε ε ε ε - ναί, petit, non!

Ἐσθλή, ἐπὶ τῆς Ἄσους τοῦ Παργισοῦ.